

Ove Nathan:

Et nærliggende eksempel - nogle træk af Barsebäck-sagens historie

Hvorfor netop der?

Selvom eksempler kun har begrænset beviskraft, er de alligevel gode at få forstand af. Ikke mindst, hvis de er af ny dato og er tæt inde på livet af en. Barsebäck-sagen er et talende eksempel på samspillet mellem teknologi og samfund, sådan som det formede sig i 60erne og 70erne, så at sige for øjnene af os. Det er historien om det svenske atomkraftværk ved Øresund, som blev ekspertplaceret ved fiskerbyen Barsebäck i slutningen af 60erne, hvis to reaktorer blev taget i brug i midten af 70erne - og som blev erklæret for fejlplaceret (på grundlag af amerikanske retningslinier) af en dansk miljøminister kun få år efter (Ivar Nørgaard i folketinget 8. december 1978). Og som alligevel kører videre for fuldt tryk - for nu er det jo bygget, formedelst mange dyre penge.

Det er Barsebäck's beliggenhed, midt i sydsjællandske tættest befolkede område, kun ca. 25 km fra det københavnske hovedstadsområde, der gør sagen så enestående.

Hvorfor skulle der ligge et stort kraftværk netop dér? Ja, hvis man ser bort fra det sikkerhedsmæssige, er den tekniske logik meget ligetil. Det koster penge at transportere el, og der er mange kunder i det tætbefolkede Malmø-område. Desuden ligger værket klods op ad den højspændingslinie, der er hovednerven i Sveriges elforsyningssystem. Teknologi-optimismen var på det højeste i 60erne, der var ingen offentlig debat om atomkrafttrisci, og ingen fandt det øjensynlig umagen værd for alvor at overveje en placering for eksempel på Skånes østkyst, 75-100 km længere væk fra København og Malmø. Her kunne værket ellers have ligget i en tyndt befolket egn, som ville være betydelig lettere at evakuere i til-

fælde af en ulykke. Det ville have været lidt dyrere og lidt mindre praktisk og altså dårlig teknikerlogik. Og store ulykker på kraftværker sker jo praktisk taget aldrig ...

Efter de regler og aftaler, man havde dengang, var svenske myndigheder ikke forpligtet til at spørge Danmark om placeringsspørgsmålet. Alligevel må man i Sverige have følt, at sagen Barsebäck havde et sådant omfang, at danske myndigheder burde orienteres. Man talte jo også om Saltholm lufthavn dengang, og Saltholm ligger tæt ved Barsebäck. Den svenske orientering skete i februar 1968 ved et brev til den danske sundhedsstyrelse. Det er den videre udvikling i Danmark, som det følgende handler om. Den udvikling havde jeg selv lejlighed til at følge i første parket, ved mit medlemskab af den danske atomenergikommissions forretningsudvalg i årene 1971-76.

At fremme og kontrollere

Den danske atomkraftlovgivning fra før 1976 adskiller sig på flere punkter fra den nuværende. Det centrale led var atomenergikommissionen (AEK), der havde til formål¹ at "fremme atomenergiens fredelige udnyttelse til samfundets tarv." AEK var oprettet ved en lov fra 1955 og bestod af 20-30 håndplukkede medlemmer, som i første række skulle repræsentere naturvidenskabelig forskning samt landets kraftværker og industri. Den tekniske side af sagen blev ved lovens gennemførelse henlagt til et stort, nyt laboratorium med forsøgsreaktorer, som blev placeret i Risø, og som blev stillet under AEKs ledelse. AEKs og Risøs opgaver var på samme tid rettet mod at fremme og kontrollere den ny teknologi. Sådan havde man også indrettet sig mange andre steder, for eksempel i USA. Det lå i tidens ånd at satse ubetinget på atomkraft som fremtidens dominerende energikilde, og Risø fik med årene en stab på omkring 800 ansatte og et årligt budget på langt over 100 mill. kroner, hvoraf en meget stor del gik (og går) til reaktorteknologiske formål.

Den daværende administrative konstruktion er et skoleeksempel på, hvordan teknisk ekspertise og centraladministration i forening kan bringes til at fungere, som var det en stat i staten. AEK og Risø sorterede ikke under noget ministerium, men administrerede

---

1) Beretning om atomenergikommissionens virksomhed i tiden indtil 31. marts 1957, september 1957, p. 43.

sig selv med direkte forbindelse til en minister. Ifølge en anlægslov fra 1962 var det sundhedsstyrelsen og AEK, der skulle sikkerhedsvurdere et eventuelt dansk atomkraftværk før opførelsen. Hvis disse to instanser sagde god for sikkerheden, krævedes kun ministerens underskrift som den afgørende godkendelse. Proceduren var rent administrativ: godkendelsen var sundhedsstyrelsens, AEKs og regeringens - folketinget havde sat sig selv ud af spillet. Alt kunne foregå bag lukkede døre, i en sluttet kreds af tekniske eksperter, embedsmænd og ministre.

Allerede ved AEKs oprettelse i 1955 var man naturligvis opmærksom på sikkerhedsproblemerne, men som det beroligende lød² i kommissionens beretning fra 1957:

den nødvendige sikkerhed opnås ved en passende afstand mellem reaktoren og den omliggende bebyggelse. Hvor en sådan afstand ikke kan tilvejebringes, kan sikkerhed opnås ved indbygning af selve reaktoren i en tryktæt ståltank. Der er derfor intet sikkerhedsmæssigt til hinder for i tætbefolkede lande som Danmark at bygge egentlige kraftreaktorer.

I betragtning af den begrænsede viden, man havde til rådighed i 1957, må det siges at være en meget håndfast formulering. Men sådan var teknologioptimismen dengang, ikke blot i Danmark.

Ved en skæbnens ironi indtraf der et totalhavari af en engelsk reaktor i Windscale i oktober 1957, en måned efter fremkomsten af AEKs beroligende beretning. Reaktoren var af en ældre type, der blev brugt til at fremstille plutonium, og dens sikkerhedsudstyr var ret primitivt, set med nutidens øjne. Havariet skete ved en menneskelig fejl og førte til jordforurening af et område på ca. 500 km² med den kortlivede radioisotop I-131, men luftbåren radioaktivitet kunne tydeligt måles meget længere væk, bl.a. i luften over Holland og Belgien. Selv om Windscalehavariet vakte stor opsigt, kunne det dog ikke kvæle tidens optimisme: det var jo en forældet type, sagde man, nu gør vi det meget bedre og sikrere ...

Det var først i løbet af 70erne, at man efter udenlandsk forbillede udskilte den kontrollerende myndighed fra AEK og Risø og henlagde den under miljøministeriet. Og i godkendelsesproceduren blev folketinget bragt i forgrunden. Den offentlige debat verden over havde gjort politikerne eftertænksomme. Sikkerhedsspørgsmålet

---

2) Ibid., p. 19.

var måske dog ikke så enkelt, som eksperterne forestillede sig i 1957. Men lad os gå tilbage til februar 1968, hvor sundhedsstyrelsen blev underrettet om de svenske Barsebäck-planer.

Oplakten

Udviklingen i Danmark den første tid efter den svenske henvendelse er tankevækkende.³ Den 8. maj dette år blev der afholdt et møde om sagen mellem svenske og danske myndighedsrepræsentanter, deriblandt deltagere fra AEK. I løbet af sommeren 1968 udveksledes notater internt inden for AEKs område, blandt andet vedrørende de stråledoser, der kunne være tale om, hvis et hypotetisk udslip af radioaktivt jod skulle finde sted fra Barsebäck. Der skulle dog gå så meget som et års tid, før ministeriet for offentlige arbejder som det første ministerium fik brev fra sundhedsstyrelsen om Barsebäck-sagen. Det var i juni 1969. Ved denne tid havde Risø givet sagen en foreløbig behandling og fundet, at der fra dansk side ikke var grund til indvendinger mod placeringen.⁴ Men der kom til at gå yderligere nogle måneder, nemlig til 30. september 1969, før sagen (i forbindelse med en avisomtale!) for første gang overhovedet blev sat på dagsordenen i AEKs forretningsudvalg, som ellers holdt hyppige møder året igennem. I oktober samme år blev Barsebäck-sagen så endelig for alvor forelagt AEKs fagminister, dvs. undervisningsministeren, af danske embedsmænd. Sådan som placering og sikkerhed blev vurderet fra embedsmænd og tekniske eksperter, kan regeringen næppe have følt sig forurolet. Ifølge et offentliggjort mødereferat⁵ havde man dog på et ministermøde i 1969 "undret sig over, at svenskerne ville placere et sådant anlæg midt i Ørestaden".

---

3) Miljøstyrelsens gennemgang af det materiale vedrørende Barsebäck-værkets nukleare sikkerhedsforhold, som beror hos danske myndigheder og institutioner, Miljøstyrelsens 12. kontor, 28. juni 1979, J.nr. M 620-3. Fremsendt 19. juli 1979 til folketingets miljøudvalg. Materialets væsentlige dele består af et omfattende dokumentkatalog med kort referat af det pågældende dokumentets funktion og eventuelt indhold, hist og her med citation. En del af selve dokumentmaterialet er stemplet "Fortroligt".

4) Ibid., bilag V.1, p. 1.

5) Ibid., bilag IV.1, p. 14.

Jeg har gjort så meget ud af Barsebäck-sagens tidlige fase herhjemme (historisk kilde: miljøstyrelsens store dokumentkatalog fra juni 1979), fordi begivenhedernes gang illustrerer, hvor hurtigt et demokratisk samfunds valgmuligheder kan indsnævres, når den offentlige debat kommer for sent i gang. Ting fik lov til at ske uden større offentlig opmærksomhed. Det sikkerhedsmæssige blev vurderet på et grundlag, som man i dag mildest talt må kalde spin-kelt. Men der var ingen vaklen i eksperternes konklusion.

Da de danske myndigheder i 1968 blev orienteret af svenskerne, var det på et meget tidligt stade, længe før de tilsvarende svenske myndigheder var begyndt at behandle det skånske elselskabs ansøgning om at opføre et atomværk i Barsebäck. Selv om Danmark ingen retshjemmel havde til at blande sig i placeringssagen, må man antage, at en officiel henvendelse på dette tidlige tidspunkt kunne have ændret de svenske planer. Det ville have skabt en mindre forsinkelse at finde en anden placering, men besværet og merudgiften ville nok have været til at overse.

Som det gik, fik den danske regering først sagen præsenteret af sine embedsmænd på et tidspunkt, hvor placeringen måtte opfattes som en fastslået kendsgerning. Og for øvrigt sagde de danske reaktoreksperter jo også til politikerne, at der ingen sikkerhedsmæssig grund var til indvendinger.

Den teknisk-administrative proces var forløbet sådan, at politikernes rolle var blevet indskrænket til statistens. Dog undrede man sig i regeringen i 1969. Hvorfor egentlig?

Nødkølesystemet

Fra 1970 blev den danske behandling af sagen Barsebäck intensiveret. De svenske myndigheder tilbød under de fortsatte svensk-danske drøftelser at lade danske myndigheder få adgang til det svenske reaktorsikkerhedsmateriale. Der blev oprettet en såkaldt kontaktmandsordning, således at Risø løbende kunne gennemgå reaktorens konstruktionsdetaljer. Sagen kom efterhånden hyppigt op på de ugentlige møder i AEKs forretningsudvalg. Nødkølesystemet var et af hovedemnerne. Det er det nøddanlæg, der skal overtage kølingen af reaktorkernen, hvis den normale vandkøling af en eller anden grund svigter under et uheld. Hvis også nødkølesystemet svigter, vil et reaktoruheld kunne udvikle sig til en meget alvorlig ulykke.

Barsebäck-reaktorens nødkølesystem blev i de tidlige 70ere udsat for en barsk kritik fra Risø-teknikernes side ved de interne drøftelser i AEKs forretningsudvalg. Reaktortypen blev simpelthen betegnet som forældet, fordi den umuliggør anvendelsen af et moderne nødkølesystem baseret på det såkaldte "oversvømmelses"princip, som teknikerne anså og anser for mere effektivt og mere sikkert end det dobbelte sprinklersystem, som udgør Barsebäck-reaktorens sidste barriere mod en kernenedsmeltning. Alle nye reaktorer af Barsebäcks art har både sprinkler og oversvømmelsesmuligheden.

Via den dansk-svenske kontaktmandsordning kom det betændte spørgsmål om nødkølesystemet til at indgå i de svenske myndigheders sikkerhedsarbejde. Man forlangte derfra, at reaktorens fabrikant (ASEA/ATOM) skulle foretage yderligere forsøg med sprinklersystemet for at se, om det ville virke efter hensigten i en kritisk situation.

Det førte i sommeren 1974 (et halvt år før Barsebäcks første reaktor blev sat i drift) til en dramatisk episode, da den danske kontaktmand fik en hasteopringning fra sin svenske kollega om, at forsøgene med sprinkleranlægget var faldet yderst sløjt ud, og at fabrikanten nu overvejede situationen. Sprinkleranlæggets konstruktion blev i den følgende tid forbedret noget, og Barsebäck fik trods alt sin driftstilladelse. Men den grundlæggende kritik mod Barsebäck-reaktorerne som forældede og mindre sikkert nødkølede end nyere typer blev hængende i luften.

Om nødkølesystemet overhovedet var blevet taget op til kritisk granskning uden det ekstra kontrol-øje, som "grænsereaktoren" Barsebäck havde på sig, er det vanskeligt at dømme om. Fabrikanten må i hvert fald have fundet den oprindelige konstruktion sikker nok, ellers havde man vel ikke bragt den på markedet og installeret den i en række af ASEA/ATOMs reaktorer.

Oven i de mere teoretiske spørgsmål om nødkølesystemets principielle effektivitet i en kritisk situation, kommer det rent praktiske med arbejdets udførelse. I begyndelsen af 70erne var de danske teknikere for eksempel utilfredse med den første udførelse af rørføringen til nødkølesystemet. Det var oplagte og synlige fejl, der vistnok blev rettet.

Men hvad med det usynlige byggesjusk? Mens disse linier skrives, verserer faktisk en sag om byggesjusk ved svenske reaktorer. Ifølge

Politiken, 16.9.1979, har den svenske stats bygningsinspektion i Ringhalsreaktorerne nord for Göteborg konstateret ca. 5.000 tilfælde af overskårne skruer, der bærer vigtige rør-installationer, blandt andet i nødkøleanlægget. Arbejderne har haft besvær med at drive skruerne langt nok ind i en væg og har derfor skåret dem over, så det så ud som om, de var drevet ind i fuld længde. Ifølge avisreferatet kan det ikke udelukkes, at noget lignende er sket i Barsebäck.

Sagen om Barsebäcks nødkølesystem var min første, konkrete konfrontation i AEKs forretningsudvalg med atomkraftteknologiens sikkerhedsproblemer. Det er ikke ting, som en universitetsfysiker beskæftiger sig med i det daglige. Min faglige baggrund gjorde det muligt for mig at overse og vurdere sagens hovedtræk, men jeg måtte (og må stadigvæk) overlade de tekniske detailvurderinger til de tekniske specialister. -Det var urovækkende for mig, at de hjemlige eksperter vurdering af Barsebäcks nødkølesystem var så kritisk. Men endnu mere urovækkende forekom det mig, at den information om sagen, som via embedsmandssystemet tilflød politikerne, var så indpakket, at den næsten ikke var til at tyde for en udenforstående. At nødkølesystemet var forældet, blev ikke sagt til den danske regering med rene ord. Og oplysningerne om det sløje udfald af ASEA/ATOMs kontrolforsøg blev udtrykt i et mildnet sprog. Erfaringerne fra andre lande går i samme retning. Den tidligere engelske energiminister Tony Benn⁶ har således efter sin afgang fremdraget en række tilfælde, hvor han som minister for atomkraftområdet blev informeret for sent og for utilstrækkeligt om alvorlige uheld og fejl. Det lukkede tekniker-embedsmandssystem giver helst kun beroligende eller intetsigende budskaber fra sig. Politikerne skal næsten være synske for at kunne orientere sig i tide.

Det var også en urovækkende erfaring for mig, at så meget af atomkraftens sikkerhedsteknologi omgærdes med kommercielt hemmelighedskræmmeri, af konkurrencehensyn. Den ene fabrikants nødkølesystem er ikke mage til den andens. Beskrivelser og tegninger overlades kun de kontrollerende myndigheder på betingelse af diskretion. Det kan man måske leve med, når det gælder tekniske systemer, hvor ulykkeskonsekvenserne er forholdsvis overskuelige. Men kan man leve

---

6) Tony Benn, "The Democratic Control of Science and Technology", Physics in Technology, 10, 1979, p. 49.

med det, når det gælder atomreaktorer, hvor følgerne af en ulykke kan blive voldsomme? I atomkraftteknologien lægger det kommercielle hemmelighedskræmmeri et tungt ansvar på nogle få håndfulde teknikere i de kontrollerende instanser, som får mundkurv på. Det gør demokratisk kontrol med sikkerheden til et delikate spørgsmål.

Jeg tilbragte fem år i AEKs forretningsudvalg, indtil kommissionens opløsning i 1976. Når jeg tøvende affandt mig med situationen omkring nødkølesystemet, havde det først og fremmest sin baggrund i teknikernes vurdering af de følger, som et stort reaktoruheld i Barsebäck kunne få for København og resten af Sjælland. Risøs vurdering var dengang,⁷ at en person i København ved en Barsebäck-ulykke højst ville kunne modtage en stråledosis på ca. 1 rem. Det er ikke noget alarmerende tal, for eksempel set i forhold til den dosis, som ansatte på en røntgenklinik og andre strålearbejdere højst må modtage pr. år (5 rem).

Jeg har ingen grund til at tvivle på Risøs daværende beregninger. Blot forestillede man sig dengang kun ret begrænsede uheld. Sidenhen har man ændret sine forudsætninger, så man nu også ser på uheld, hvor den ydre betonbeholder går i stykker. Det skete⁸ i en omfattende rapport (M-1905), som Risø offentliggjorde i 1977, hvor den amerikanske Rasmussen-rapport blev brugt som udgangspunkt. Her vurderede Risø for første gang officielt og detaljeret konsekvenserne af store Barsebäck-uheld. Risø-rapporten gav helt anderledes store tal for stråledoserne i København under uheldige ulykkesomstændigheder end de tidligere fremførte. Rapporten viste også, at der kunne blive tale om langtidsforurening af dele af København og af sjællandske landområder.

Netop denne side af sagen - den radioaktive langtidsforurening - var tidligere mindre påagtet, men kom nu frem i søgelyset, blandt andet på baggrund af en rapport⁹ fra oktober 1977 af chefen for det statslige svenske strålebeskyttelsesinstitut, professor Bo Lindell.

---

7) Allan Mackintosh, Politiken, 1.1.1974.

8) Beregning af individdoser og befolkningsdoser på dansk område som følge af et hypotetisk kernenedsmeltningsuheld på Barsebäck-reaktoren, Risø M-1905, februar 1977.

9) Statens Strålskyddsinstitut, Den Svenska beredskapen mot olyckor ved kärnkraftverk, oktober 1977. En mere omfattende og ajourført rapport (Effektivare Beredskap) fra samme kilde og om samme emne er offentliggjort i december 1979.

I mine øjne var det efterhånden ikke kun Barsebäck-værkets nødkølesystem, der var en betændt sag, men først og fremmest værkets placering. Og den kan kun afhjælpes på én måde: ved en lukning.

De ufejlbarlige

Debatten om Barsebäck-værket tog til i styrke i slutningen af 70erne. Sikkerhedsforholdene og følgerne af eventuelle større uheld blev belyst i flere, offentligt tilgængelige svenske og danske rapporter. Der blev afholdt høringer om Barsebäck i Stockholm og København, hvor resultaterne af de forskellige undersøgelser blev sammenlignet.

Samtidig kom der nye toner fra de danske kontrolmyndigheder om placeringsspørgsmålet. I udtalelser fra ministre og embedsmænd blev det i mere eller mindre indpakkede vendinger sagt, at man ikke i sin tid ville have placeret et atomværk i Barsebäck, hvis man dengang havde haft mere viden om risikomomenterne. Klarest udtrykte Ivar Nørgaard sig i folketinget¹⁰ i december 1978. Miljøministeren, som har det politiske ansvar herhjemme for kontrol med atomkraft, betegnede værket som "fejllplaceret efter amerikanske retningslinier".

Dermed havde de danske kontrolmyndigheder tydeligt understreget, at man tog muligheden for en stor atomkraftulykke alvorligt. Store ulykker er lidet sandsynlige, men de kan forekomme, og ingen statistisk teori kan forudsige, hvornår den første vil indtræffe ved et givet værk. Måske aldrig, måske i morgen. Bor der for mange mennesker i værkets omegn, kan følgerne af en ulykke blive meget store, blandt andet på grund af evakueringsproblemerne. De amerikanske retningslinier tager netop sigte på at undgå placeringer dér, hvor der bor for mange mennesker inden for en vis afstand fra værket. Efter dette kriterium falder Barsebäck altså igennem. Det er lagt for tæt op ad store byområder.

Man skulle tro, at det var muligt på samme tid at være atomkraft fortalere og være kritisk indstillet over for Barsebäck-placeringen. Ved at indrømme en tidligere begået fejl ville fortalere have vist, at talen om sikker atomkraft er mere end tomme ord. Det ville have indgydt tillid. Men sådan har reaktionen ikke været. I

---

10) Folketingets fortryk, 8. december 1979.

skærende kontrast til miljøministerens tale om fejlplacering har danske atomkraft fortalere i de sidste to års offentlige debat stædigt vægret sig ved at vedgå nogen form for fejlvurdering i forbindelse med Barsebäck-værkets placering. Med henvisning til Rasmussen-rapportens lave, teoretiske sandsynlighedstal for store ulykker har man stejlt afvist enhver kritik. Det er en argumentation, hvor man i realiteten ikke tager muligheden for en stor ulykke alvorligt. En argumentation, der helt lader hånt om den kritik, som Rasmussen-rapportens statistiske metoder og argumenter er blevet udsat for fra professionelle statistikere.¹¹

For atomkraftens fortalere herhjemme er Barsebäck blevet en principsag: atomkraftteknologi beskrives som om, den var ufejlbarlig, så sikker som eller sikrere end noget andet i samfundet. Tremileøen gjorde ingen forskel, tværtimod er tonefaldet i den sidste tid blevet yderligere uforsonligt. Tvivl og skepsis omkring Barsebäck afvises som værende udslag af hysteri eller hykleri og ond vilje.

For mit eget vedkommende har Barsebäck-sagen været grell anskuel-
sesundervisning. I begyndelsen af 70erne accepterede jeg tøvende atomenergien som et muligvis nødvendigt onde i en overgangstid. Et onde, blandt andet fordi enhver brug af fissionsenergi nødvendigvis medfører produktion af plutonium, der kan bruges til atomvåben. Men atomkraft fortalernes holdning i Barsebäck-sagen, deres uforbeholdne accept af et fejlplaceret atomværk af en forældet type, har gjort mig yderligere betænkelig. Hvad vil man dog ikke acceptere i fremtiden, hvilke skæbnesvangre fejl vil man se igenem fingre med for at opretholde den blankpolerede facade af ufejl-

---

11) Ingvar Bergqvist, Bengt Hansson, Holger Rootzén og Tord Torisson, Hur säkert kan man veta något om olycksriskerna i komplicerade tekniska system? Riskvärdering, Ds-I 1978:15 (Rapport til den svenske Energikommission).
Jørgen Hoffmann-Jørgensen og Michael Væth, Om baggrunden for kritikken af de sandsynlighedsteoretiske og statistiske beregninger i Rasmussen-rapporten, Århus: Matematisk Institut, Aarhus Universitet, Various Publications Series No. 31, juli 1979.
Bent Natvig et al., Valg af fremtidig energiform i Norge. Nogle generelle synspunkter samt en konkret kritikk af noen sannsynlighetsteoretiske reson-
nementer i kjernekræftsutvalgets innstilling, Oslo: Matematisk Institut, Oslo Universitet, 1979.
T.P. Speed, Negligible Probabilities and Nuclear Reactor Safety: Another Misuse of Probability?, Dept. of Mathematics, The University of Western Australia, Preprint, 1977.
H.W. Lewis et al., Risk Assessment Review Group Report to the U.S. Nuclear Regulatory Commission, september 1978.

barlighed? Er vores demokratiske kontrolsystem stærkt nok til, at vi tør bygge fremtiden på en teknologi, der for de fleste fremstår som helt uigennemskuelig, og som har så store indbyggede sikkerhedsproblemer? Kan vi bygge fremtiden på atomkraft uden at drive mod et ekspertvælde? Kan samfundet overhovedet styre en sådan teknologi, eller risikerer vi, at den kommer til at styre os?

Energiforsyning er mange ting. En nødvendighed for samfundet. Men også et spørgsmål om magt, penge og prestige.